

[Heick.]

i det hele taget fremmes, vil jeg pege på de særlige muligheder, som forefindes nede ved Sønderjyllands vestkyst ved det såkaldte vadehav. Her har vi fået en ganske ny situation, idet de to dæmninger fra henholdsvis Sydslesvig til Sild og fra Nordslesvig til Rømø har skabt udviklingsmuligheder af en helt uanet rækkevidde. Udfor Højer er f. eks. det danske landområde i den sidste menneskealder forøget med op imod ikke mindre end 1 000 ha meget god jord, og der er tegn til, at tempoet i denne landvinding vil stige i de følgende år.

Ejerforholdet med hensyn til det nye land er ret udflydende, men en stor del af det ejes af en række lodsejere, som har den sidste kog, den såkaldte Ny-Frederikskog, der blev inddiget for ca. 100 år siden. Bestyrelsen ledes af en kogsinspektør. Landet udenfor diget lejes ud til høbjergning og fåregræsning, og de indkomne midler anvendes til indvinding af nyt land. Disse midler suppleres op med statstilskud efter grundforbedringsloven.

Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen udtalte betænkeligheder ved lovenes administration og var forbavset over, at embedsmændene så tit fortolkede lovene på en sådan måde, at vi, der havde været med til at vedtage dem, ikke rigtigt kunne kende dem igen. Jeg kan i og for sig give det ærede medlem medhold, men jeg må sige, at det er et forhold både på godt og ondt. Netop det forhold, jeg her peger på, er for mig vidnesbyrd om, at nogle fornuftige embedsmænd sommetider kan få lidt mere ud af en lov, end vi lovgivere havde tænkt os. Det tilskud, som er blevet ydet til denne landvinding, er måske på kanten af, hvad loven hjemler, men det, der er foretaget, er så yderst fornuftigt, at jeg mener det absolut bør bibeholdes.

Arbejdet er dog ved at vokse de lokale kræfter over hovedet, og derfor vil jeg mene, at det nu er statens opgave at se at få disse forhold reguleret. Vi må have sat grænser for, hvem der skal eje denne jord. Det kan måske være rimeligt at sige, at den jord, der nu er indvundet, tilhører de pågældende lodsejere, men det nye, der skal ske, må og skal ske ved offentlig foranstaltning.

På den tyske side af grænsen udføres der et kæmpemæssigt landvindingsarbejde, og man tænker allerede nu på at bygge et nyt dige. Om én halv snes år er det 100 år siden, det sidste dige blev bygget, og hvis det offentlige tager denne sag i sin hånd, vil vi på det sidst indvundne land udfor

Højer om nogle år kunne påbegynde bygningen af et nyt stort dige og få Danmarks land forøget med et ikke ubetydeligt område. Jeg vil, således som jordsituationen ligger her i Danmark, henstille, at man fra offentlighedens side er i høj grad opmærksom herpå. Det er meget naturligere, at vi vender blikket udad og søger at skaffe os kompensation for den jord, vi skal afgive andetsteds eller kommer til at mangle andetsteds, end at vi går og træder hinanden over tærerne på den jord, som er så eftertragtet både på den ene og den anden måde.

Til at følge den teoretiske udvikling i disse spørgsmål er der under ministeriet for offentlige arbejder i sin tid nedsat et såkaldt vadehavsudvalg. Dette udvalg har nu arbejdet nogle år, og således som udviklingen er forløbet, kan det ikke være andet, end at dette udvalg besidder et meget interessant materiale. Jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede minister for offentlige arbejder, om der snart kan ventes en beretning fra dette udvalg. Jeg håber, at svaret bliver positivt, og jeg vil da stille den højtærede minister for offentlige arbejder et nyt spørgsmål: Når vadehavsudvalget nu har afsluttet sit arbejde og afgivet beretning, kan ministeren så ikke tænke sig så hurtigt som muligt at ophæve dette udvalg på betingelse af, at der lige så hurtigt nedsættes et tilsvarende udvalg under landbrugsministeriet? Måske kan det overvejende blive de samme folk, der kommer ind i det nye udvalg. Ved at overflytte udvalget fra ministeriet for offentlige arbejder til landbrugsministeriet vil de landøkonomiske og nationaløkonomiske opgaver umiddelbart blive de fremherskende, og det mener jeg de skal være under de nye forhold. Den højtærede trafikminister har vist sig som en handlekraftig minister, og vi har fra sønderjysk side grund til at være ministeren meget taknemlig. Vi har under hans funktionsperiode forelagt ham ønsker af både den ene og den anden art, og vi har mødt ikke alene forståelse, men også en handlekraft, som vi i høj grad værdsætter. Jeg regner med, at disse forslag, som jeg selv finder både saglige og rimelige, bliver fulgt.

Og så vil jeg henvende mig til den højtærede landbrugsminister, som formentlig herefter får opgaverne overdraget. Der er fra de landøkonomiske foreninger i Tønder amt indsendt et andragende om at få forsøgsarbejdet vedrørende hele marskproblemet aktiveret.

Jeg vil henstille til den højtærede land-